

تغافل، موتیف بر جسته اشعار غنایی و حشی بافقی

مریم محمدزاده

استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد اهر، دانشگاه آزاد اسلامی، اهر، ایران

چکیده

با مطالعه غزلیات و حشی بافقی متوجه نکته تقریباً پر بسامد و مضمون ساز برخورد شگفت انگیز و گاه توأم با رنجش خاطر او از تغافل معشوق در برابر شیفتگی و نیاز عاشقی چون خودش می‌شویم. این موضوع به اشکال مختلف و به بیان‌های دلنشین، چنان در دیوان وحشی جلوه‌گری کرده که به نظر می‌رسد در دیوان هیچ شاعری این چین تأکیدی بر تغافل عامدانه و کاملاً مشهود معشوق در برابر نیاز و شیفتگی عاشق، نمی‌توان یافت. مقاله حاضر با روش توصیفی- تحلیلی به بررسی این موتیف در اشعار عاشقانه وحشی پرداخته و نشان می‌دهد که بسامد بالای بی‌اعتنایی‌های معشوق، باعث آمده که شاعری که هیچ سخن تلخ به معشوق نمی‌گفته و طالب تغافل‌های دلنشین او بوده برخلاف سنت شعری غزل از تغافل‌های دلسوز معشوقانه به سبکی خاص روی آورد و واسوخت در شعرش انعکاس یابد.

کلیدواژگان: تغافل، معشوق، وحشی بافقی، عاشق، موتیف